

(המשך מעמוד 65)

במתנה. דן נהג להסביר לי שלקנות בגדים זה סתם ביוזום.

הוא בילה שעות במיטבח

לוי עזר תיאוריות משונות אחרות. למשל, היה אומר כי לא צריך לחמם מים כדי להתרחץ, וכשהייתי מרליקה את הרוד היה דן ממחר לכבות את החשמל. הוא הסביר לי כי לא צריך להתרחץ יותר מפעם

בן-אמון בגינס קניית בגדים זה ביוזום

בשנועי. זועה היא הברוש הטבעי של הגוף. הוא נהג לומר, והוסיף כי הוא אוהב את ריח הזיעה של עצמו. למרות הערצתי את דן לא יכולתי לקבל את התיאוריות האלה. באותם ימים נהגתי להתרחץ בסתר כדי לא להכיסו.

גם במיסעדות שם אכלתי לא ראיתי את דן משלם. הוא נהג לרדת לשוק הדייגים ביפו, מתחת לבית שלו. ולקחת מהדייגים דגים כהינם. הדייגים התביישו לקחת ממנו כסף. כך שזה הפך להרגל. דן ידע להכין מאכלי דגים נפלאים, ונהג לבלות כמשך שעות במיטבח. לשם לא הרשה לאיש להיכנס.

הבישולים הכי מוצלחים שלו היו כאשר לא הצליח להתרכז בכתיבה, ואז היה בורח למיטבח ונכנסו טרנסג של בישול. לפעמים במיסעדות ראיתי אותו משוחח עם בעל המיסעדה ומכתיב לו שיכתוב ושיעשה פירוטמת למקום. הוא סתם הבטיח ולא קיים. הוא לא כתב על אותן מיסעדות מעולם.

פעם לקח אותי דן לבית אסיה. שם התקיימה מסיבה לכבוד הופעת ספריו החדשים של יוהנתן גפן. בסוף הערב הלכו כולם לשתות כוסית בסניף. הרוב הזמינו כל מיני מעדנים. דן לא הזמין כלום והעדיף לאכול מהצלחות ילל כולם.

הרגשתי לא נוח ושאלתי את דן למה אינו מזמין כלום. והוא אמר לי ששכח את הכסף בבית. הוא שאל למה אני עושה עניין מכל דבר: "הרי אף אחד לא שם לב". אמר. באותו ערב לא אכלתי כלום. יצאתי משם רעבה.

קמצן בכסף נדיב במין

ייתי את הטירונוט והועברתי למיפקדת קצין צינור ראשי בקרייה. יותר מאוחר הועברתי לתל-השומר. דן התקשר אלי מדי יום ביומו, ואני נהגתי לבוא אליו פעמיים בשבוע. באחד הימים כשהגעתי לביתו של דן מצאתי שלוש צעירות וישובות

עירומוט על המירבן. דן ישב ביניהן לבוש בגלביה הלבנה ומיזמו את שלושתן לסירוגין. נדהמתי. רציתי לברוח משם. דן קרא לי וביקש אותי להתפסס ולהצטרף לחגיגה. אחת מהן התחילה ללטף אותי ובאותה שעה הסביר לי דן שעלי להנות מהמצב. הוא הסביר לי שכל אדם הוא דומיני. בכלל, אכזר. לי, אנחנו חברים. מעכשיו נצטרך ביחד. כל אחד יביא את השלל הביתה ונתחלק בו. אמרתי לדן שכל העניין לא נראה לי. הוא מצא פשרה והציע שאם יראה מישהי שתמצא חן בעיניו אנש אליה אני ואפתה אותה לבוא אליו הביתה.

לעתיד במיטתו של דן. באותה מידה שדן היה קמצן בענייני כסף, הוא היה נדיב במה שנוגע למין קבוצתי. כשהיינו יחד במיטח ביקש ממני דן לפעמים להאנח בקולי קולות. הוא רצה שהשכנים ישמעו ויקנאו. כך הסביר לי. כבית הסמוך גר עוררדין ידוע ומעליו כימאית תיאטרון. שאותה רצה דן להרגיו כמיוחד. האנחות והצווחות נראו לי משעשעות ביותר. ביחוד שלא פעם ראיתי את השכנים גוחנים מעל המירפסות ומציצים לעבר ביתו של דן. התפקיד האהוב על דן היה תפקיד הבימאי. הוא נהג לעמוד לבוש בגלביה במרכז החדר. לחלק הוראות איד

הפסקתי לראות אותו! ופתחתי דף חדש עם אנשים בני גילי!

לעשות מה. כמו למשל: שימי את הראש שלך בין שנינו. את תשבי עליה, ואתה תקפוז על השנייה. בסוף, כשההצגה כבר הסתיימה, היה דן מפשיל את הגלביה ועט על אחת הנוכחות. אני חושבת שעניין הבימוי בא לו מתיסכול מסוים כאשר ניסה להיות בימאי בצעירותו ונכשל. אלה היו ימי קיץ חמים ועלזים והאווירה המזורה בבית החלה לשעשע אותי והיותה לגבי פורקן לעומת חיי הצבא הנוקשים והתמורים. בכסים שבו שרתי כפידה מן המניין לא ידעו דבר על חוויות המסעירות אחרי שעות העבודה. אני בטוחה שאילו סיפרתי את הקורות אותי היו רבים ממפקדיי שמחים להצטרף להילולה.

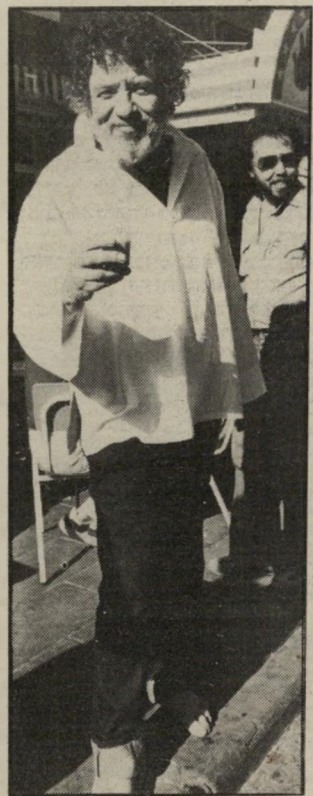
שאלתי אותו מה קרה להאבה הגדולה שלו אלי. והוא ענה כי לזה שהוא אוהב אותי אין כל קשר. הוא אמר שלאדם אין זכות להיות רכושני לגבי השני. כי מין זו שפת תיקשורת, וכמו שאני לא יכולה לאסור עליו לדבר עם מישהו. אין לי זכות לאסור עליו לקיים יחסים עם מי שהוא רוצה. היה לי קשה לקבל את התיאוריה החדשה. באותה התקופה הייתי

עדייה בים משקה זה נקטר

חתיכת זקן עזוב!

אחד מאיתם ערבי קיץ חורתי כדרכי לביתו של דן. דן היה שיכור כלטי ישב ושר משירי הפלמ"ח. כשלידו יושב איש עסקים ידוע המוכר כיועץ לענייני הבורסה. כשעמדתי

בן-אמון בדינגורף זיעה זה בושם טיבעי

בפתח הבית צעק דן שאפשוט את המדים בהצגה של סטריפטזיז ושאתישב עירומה על בירכי חברו השיכור. אמרתי לו: אתה שיכור ולא יודע מה נעשה איתך. לי לא איכפת להסתכל מהצד על כל הטירוף

המתרחש כאן. אבל תוציא אותי מהתמונה. דן קם בקושי ממקומו והתקרב לעברי. הוא נעצר מולי והעיק לי סטירה מצלצלת. לפני שהי תאושישתי הרים את רגלו כדי לבעוט הסתככה בשוליה והא נפל אחורה. חברו השיכור קם והרים אותו. ברחתי בריצה מהבית. רצתי במעלה המדרגות של סימטת המזלות, בוכה ומזועזעת. אחרי כמה דקות, כשעצרתי כדי לנח, שמעתי את קולו של דן שקרא: "עדייה, חכי לי. אל תברחי אני אוהב אותך. אניאל יודע מה קרה לי. תסלחי לי" לא עניתי. בניתיים הגיע עד אלי. השתטח על המדרגות. נישק את כפות רגליו והתפרץ בככי איום.

אנשים התקהלו סביב. הייתי במבוכה. הרמתי אותו מהריצפה והובלתי אותו הביתה. שם שטפתי את פניו במים קרים. והשכבתי אותו במיטה. הלכתי משם בהחלטה נחושה לא לראות אותו יותר. למחרת התקשר אלי לבית הוריי והתנצל. אמרתי לו: דן, הרגת לי גיבור. חבל שלא השארת אותו פצוע, וטרקתי.

בערב הגיע לבית הוריי שליח עם דן מרחים ענקי ושתי טבעות כסף בתוך מעטפת נייר.

הוריי, שראו את המיטלה, התנפלו עלי. שניהם הזכירו לי שהבטחתי לא לראות את דן יותר. כשצלצל יותר מאוחר לשאלו אם המתנה הגיעה, צעקה עליו אימי: "חתיכת זקן מסופלס ומכונס. תעזוב את הבת שלי! תלבש מכנסים כמו כל גבר ואל תתהלך בשמלות ערביות!" הפסקתי לראות אותו.

ילד בן 60

עבור שבוע צילצל ואמר לי שקרה דבר איום. הוא סיפר כי המכונית שלו נעלמה ונמצאה שרופה ונטושה באחד מכפרי המשולש. הוא אמר כי בתלונתו במיטרה מסר כי הוא חושד באימי, שהעלימה את מכוניתו ושרפה אותה.

נסעתי אליו כדי להרגיעו. הוא היה אחוז היסטריה. שוב הסברתי לו כי יחסינו הגיעו לקיצם. הוא לא קיבל את דבריי והתפרץ כשהוא צועק שלבטח מצאתי מישהו אחר יותר צעיר ממנו, ולכן אני רוצה לעזוב אותו. הסברתי לו שאין לי מה לעשות בכיתו וכי אורח חייו והשקפתו אינם לרוחי. אמרתי כי סימתי את שירותי הצבאי ואני מתכננת לפתוח דף חדש בחיי ולהכיר אנשים בני גילי. אמרתי לו שהתקבלתי לאוניברסיטה בחוג לאנתרופולוגיה ולסוציולוגיה. הוא גיחך ושאל לשם מה אני צריכה ללמוד כלכלה. הוא שאל אם לא היה מתקבל יותר על דעתי לחיות על חשבון איזה זקן עשיר.

התרגזתי ועניתי לו שגם הוא זקן עשיר שאין ממנו כלום. חזק מאפיוזות משעשעות אין מה למצוא אצלו. וגם זה נמאס.

מעולם לא ראיתי אותו כועס כל-כך. הוא קם. הסתכל אלי כשענינו יוצאות מחוריה ואמר לי: את כפית טובה ואני אתנאם בך בכל דרך אפשרית. דעי לך שלי יש קשרים בכל מקום. את לא תגיעי לשום דבר בארץ הזאת. אני מבטיח לך!

עניתי לו שאני עדיין מחבבת אותו, ושהקשרים איתו היו חוויה בשבילי. והוספתי כי אין לי טינה כלפיו. אמרתי שלום ויצאתי מהבית.

מאז עברו כמה שבועות. דן התחיל לממש את הבטחתו ולהשמיע אותי. בכל מקום שבו אני נתקלת במכרים משותפים אני שומעת סיפורים עלי. שאין להם לא בסיס ולא אחיזה כמצאות.

אני משתדלת לא לקחת ללב ומקווה שדן יפסיק להתנהג בצורה כל-כך ילדותית.

אחרי הכל, הוא חגג לא מזמן את יום-הולדתו השישים.

נעמי אדרזה

תמרורים

בחר הרב הראשי האשכנזי של ירושלים הרב יצחק קוליין. לילד ליטא. בן 60. לשעבר ראש ישיבת כפר הרא"ה. שנודע כפוסק הלכה בענייני עגונות, אלמנות ויתומים. הוא בורך בתום הכחירה עליידי שרהדתות ד"ר יוסף בורג באיחולים ש-דבריו יישמעו ככל השערים. כולל (שכונת החרדים הקיצוניים) מאהשערים.

חגג את יום הולדתו ה-63 מארק מושביין, יושב-ראש מועצת המנהלים של עליית, יושב-ראש מועצת המנהלים של דנות ושל הבנק הבינלאומי הראשון. נולד ברוסיה. בא לארץ ב-1940. למד באנגליה. נשיא התאחדות העשניים בשנים 69-75. היה יושב-ראש המכון ליצוא, יושב-ראש מועצת המנהלים של הבנק לתעשייה ויושב-ראש המועצה המייעצת לבנקישראל. מתגורר בתל-אביב.

חגג את יום-הולדתו ה-74 הר"ר לכלכלה מדינת ראוון רודולף הבט, יושב-ראש מועצת-המנהלים ו-מנכ"ל דגון. בתי ממגורות לישראל וחכי רות נוספות. נולד באנטוור-פן, בלגיה. בא לארץ ב-1936. יצא וחזר ב-1948. גדל ב-

הבט

בול, למד בגרמניה. התמחה בעסקי-ספנות באירופה. היה קשור בכנף בירושלים עד 1939. כשיצא לאירופה בשליחות האצ"ל, היה חבר באצ"ל, בוועד העברי לשיחרור לאומי וכוועד-ההצלה האמריקאי. מילא תפקידים מיוחדים בעליה ב' יועץ אישי ללאישכר לראש-הממשלה. מנחה בגין, מאז 1977. מתגורר בחיפה.

נפטר אחרי מחלה ממושכת הר"ר אגרונום לגידול הדרים אליקום אוסטשינסקי (74), לשעבר מנכ"ל אגודת הכורמים הקר-אופרטיבית ב-ע"מיקבי רא-שוני-לציון ו-זיכרון יעקב בע"מ וחברת כרמל מיראז בע"מ. מאז 1953 נולד

אוסטשינסקי

בפתח-חיקוה. אביו היה מראשוני האיכרים בראשון-לציון ובפתח-חיקוה ושימש ראשי המועצה הראשון של כפר-סבא. בוגר הגימנסיה הרצלית. למד חקלאות באוניברסיטת טולוז בצרפת ופורטיצ"ל בנאופולי שבאיטליה, והשתלם בייצור ינות באלג'יריה. היה מנהל החקלאות החקלאית של התאחדות האיכרים. בשנים 1946-50 היה ראש-העיר הראשון של ראשון-לציון. היה חבר המועצה המייעצת של בנק-ישראל. וחבר הדיקטוריון של בנק-ישראל.

חלפו 27 שבועות מאז נרצח מפגין שלום עכשיו אמיל גריני צוויי, כעת שהשתתף בהפגנה מול משרד ראש-הממשלה, בקריאה לפי-טורי שרהביטחון דאן, אריאל שרון, אחרי פירסום מסקנות ד"ח ועדת החקירה בעניין הטבח במחנות הפליטים בכיירות. עד היום לא עלה צוות החקירה על עיקבות הרוצחים.

חלפו 63 שבועות מאז התחילו מילחמת-הלבנון, שתוכננה ל-48. 72 או לכל היותר ל-96 שעות.

חלפו 20 שבועות מאז התחייב ח"כ חרות רוני מילרד בפומבי שהוא יתרום מיליון שקל ללבי הקרן למען ביטחון ישראל, אם לא יבחר מועמד הקואליציה, השופט העליון מזנח אלון, לתפקיד נשיא-המדינה. עד היום הוא לא שילם אפילו חלק מהתחייבותו.